

חכמה ובינה שמתפשטים רק בקו שלהם אלא מתפזר בכל הקוים, **וּמְלִיָּא כָּל**
אַנּוּן אֲדָרִין וְאַכְסְדִּרִין דְּגוּפָא וממלא את כל החדרים הנקראים חג"ת
 "ואכסדרין" שהם נה"י דז"א, כי אכסדרא היא קודם החדרים. **הָדָא הוּא**
דְּכְתִּיב וזה מה שכתוב, (משלי כד) **וּבְדַעַת חֲדָרִים יִמְלֵאוּ** ובדעת
 הז"א מהחז"ג שלו, חדרים ימלאו, דהיינו כל הו"ק דז"א מתמלאים מהם, וכמו שכתבנו
 לעיל שיסוד דאמא מסתיים בחזה דז"א ומתפשט למטה ומתפזר בכל הקוין.

הארז עתיקא קדישא בז"א

וְאַלִּין נְהָרִין, מְנַהִירוּ דְּהָהוּא מוֹחָא עֲלָאָה סְתִימָאָה,
דְּנְהִיר בְּמִזְלָא (עתיקא קדישא) ואלה השלושה מוחין דחב"ד דז"א
 מאירים ממוחא סתימאה דא"א שהוא חכמה דא"א שהוא הראש השני מתלת ראשין
 דא"א, שמאיר במזל של עתיקא קדישא וכמו שנתבאר לעיל שמוחא סתימאה דא"א
 מאיר במזל, והמזל מאיר בז"א. **וְכָלָא דָּא בְּדָא תְּלִיין** וכל הפרצופים
 תלויים זה בזה כי כשנמשכים המוחין נמשכים לכולם. **וְאַתְקַשֵּׁר דָּא בְּדָא,**
וְדָא בְּדָא ומתקשר ומתחבר פרצוף זה בפרצוף זה, וזה בזה, כי זו"ן קשורים
 ומחברים באו"א דהיינו שנה"י דאו"א מתלבשים בסוד מוחין בחב"ד דזו"ן, ואו"א קשורים
 במזל דא"א, וא"א מתלבש בכולם וא"כ כולם נקשרים ומתחברים זה בזה, **עַד**
דִּישְׁתַּמּוּדַע דְּכָלָא חַד עד שיהיה ניכר ונראה שכולם הם אור אחד,
וְכָלָא הוּא עֲתִיקָא וא"א שהוא עתיקא כולל כל הפרצופים כולם כי הוא
 המחבר וקושר כל הפרצופים כולם, (דף ר"צ ע"א) **וְלֹא אֶתְפָּרֵשׁ מִנִּיהּ כְּלוּם**

הלימוד היומי

ואין שום פרצוף מופרש ונבדל ממנו כלל, כי א"א מתלבש בתוך כולם, וכולם מלבישים עליו, דהיינו או"א מלבישים את א"א מהגרון עד הטבור, וזו"ן מן הטבור עד רגליו, וא"כ אין דבר חוצה לו. **אֵלִין תִּלְתַּת נְהוּרִין, נְהָרִין לְתִלְתַּת אַחֲרָנִין, יְאֶקְרוּן אֲבָהָן** אלה שלושה אורות מוחין חב"ד דז"א מאירים לשלושה אחרים שהם חג"ת דז"א שנקראים אבות כי אברהם בחסד, יצחק בגבורה, יעקב בתפארת. **וְאֵלִין נְהָרִין לְבָנִין** ואלו החג"ת שהם האבות מאירים לבנים שהם הנה"י. **וְכָלָא נְהִיר מֵאַתָּר חַד** וכל הספירות הללו שהם חב"ד חג"ת נה"י דז"א מאירים ממקום אחד שהוא ה"מזלא". **כִּד אֶתְנַלְיָא הַאי עֵתִיקָא, רַעְוָא דְרַעְוּן** כי כאשר מתגלה זה העתיק שהוא א"א שנקרא רצון הרצונות "במזלא" דהיינו כאשר יורדת הארה מחסד דעתיק המלובשת ביסוד דעתיק למצח דא"א הנקרא רצון הרצונות כי זה החסד דעתיק הוא ראש ושורש ועיקר לכל החסדים שבכל פרצופי האצילות משם יורדת ומתגלה במזלא קדישא, **כָּלָא נְהִיר וְכָלָא אֲשֵׁתִּיכָא בְּחֵדוֹ שְׁלִימָתָא** אז הכל מאיר כי נמשכים אורות ממצח דא"א למצחים דאו"א ומאירים שם, ומאו"א נמשכים אורות לחב"ד חג"ת נה"י דז"א ואז הכל נמצא בשמחה שלימה אפילו קו השמאל, ונמתקים כל הדינים ששם.

התחלת גילוי האצילות הוא חכמה שהוא אבא דאצילות

הַאי חֲכָמָתָא אֶקְרִי עֵדֵן זו החכמה שהיא פרצוף אבא דכללות האצילות נקראת עדן, שעליה נאמר ונהר שהוא חכמה דז"א, יוצא מעדן שהוא אבא. והוא

כי כתב רבנו האריז"ל (שער ציור העולמות פ"א) כי החכמה נקראת עדן, ובינה גן, והדעת

הלימוד היוכי

נהר. יעוי"ש. וחכמה נקרא אבא כי הוא מוליד כל העולמות כמו שאמר הרב "כולם
 בחכמה עשית", **וְהָאֵי עֵדָן אֶתְמַשֵּׁךְ מֵעֵדָן עֲלָאָה, סְתִימָאָה**
דְּכָל סְתִימִין וזה העדן שהוא אבא נמשך ונאצל מהעדן העליון שהוא "המוחא
 סתימאה" דהיינו חכמה דא"א הנקרא ג"כ "עדן", והוא סתום באו"א, שהם סתומים בזו"ן.
וְיִמְהָאֵי עֵדָן, אֶקְרִי שִׁירוּתָא ומזה "העדן" שהוא אבא דכללות האצילות
 נקרא התחלת התיקון והגילוי כי הוא ראש עולם האצילות. **דְּבַעְתִּיקָא לָא**
אֶקְרִי, וְלָא הוּי שִׁירוּתָא וְסִיּוּמָא כי בעתיק דהיינו בא"א עצמו לא
 נקרא עדיין התחלת הגילוי ולא יהיה נקרא בא"א עצמו התחלת הגילוי לנאצלים ממוחא
 סתימאה שבו ואפילו לא בסיומו שהוא המלכות שבו שבמו"ס כי אותה החכמה נעלמה
 מעיני כל חי. **וּבְגִין דְּלָא הוּי בִּיה שִׁירוּתָא וְסִיּוּמָא, לָא**
אֶקְרִי אַתָּה ומפני שלא היה בו בחכמה דא"א תחילת הגילוי לנאצלים ולא סוף
 הגילוי לכן אינו נקרא "אתה" בלשון נוכח וגילוי כי הוא מכוסה ואינו נגלה ואינו כמי
 שמדבר עם חברו ואומר לו אתה. **בְּגִין דְּאַתְפְּסִיָּא וְלָא אֶתְנַלִּיָּא**
וְאֶקְרִי הוּא מכיון שמוחא סתימאה דא"א מכוסה בקרומא דאוריא ולא נגלית
 לפרצופים התחתונים ולכן נקראת "הוא" בלשון נסתר. **וּמֵאַתָּר דְּשִׁירוּתָא**
אַשְׁתַּכַּח אֶקְרִי אַתָּה, וְאֶקְרִי אָב אבל ממקום שהתחלת הגילוי נמצא
 דהיינו "אבא" נקרא "אתה" שהוא לשון נוכח וגילוי. ונקרא אבא כי הוא המוליד את כל
 העולמות **דְּכַתִּיב, (ישעיה סג) כִּי אַתָּה אֲבִינוּ** כמש"כ כי "אתה" אבינו
 הרי שתיבת "אתה" נקראת "אבא" והוא אב לזו"ן דהיינו זו"ן בנים לאו"א ואנחנו בני

ישראל בנים לזו"ן ובני בנים הרי הם כבנים וקוראים לאבי אבא אבא ושפיר קאמר כי

אתה אבינו.

בְּאַגְדָּתָא דְּבִי רַב יִיבָא סָבָא, כְּלָלָא דְּכָלָא, זְעִיר

אַנְפִּין אֶקְרִי אֶתָּה ולמדנו בספר האגדה של רב ייבא סבא

דהכלל של הכל הוא שז"א נקרא "אתה" משום שהוא פרצוף מגולה. **עֲתִיקָא**

קְדִישָׁא דְּאַתְפְּסִיָּא, אֶקְרִי הוּא. וְשִׁפּוּר ועתיקא קדישא שהוא

א"א נקרא "הוא" מפני שהוא מכוסה ונסתר, ויפה אמרו לפי דעתם, והענין הוא כי עדיין

לא למדו על פרצופי או"א כי באדרא רבא גילה רשב"י את פרצופי א"א וזו"ן ולא גילה

את פרצופי או"א היטב אלא כאן באדרא זוטא גילה על פרצופי או"א ולכן שפיר קאמרי

לדעתיהו. **וְהִשְׁתָּא קְרִינֵן בְּאַתָּר דָּא דְּשִׁירוּתָא אֲשֶׁתְּכַח,**

אֶתָּה אבל עתה כאן במקום זה באדרא זוטא שנתגלה לנו ענין פרצוף אבא ואמא

אנחנו קוראים את פרצוף "אבא" "אתה" לשון נוכח כי משם התחלת הגילוי. **אָף עַל**

גַּב דְּאַתְפְּסִיָּא, מְנִיָּה הוּי שִׁירוּתָא ומפרש אף על פי שאבא נעלם

ומכוסה תחת המזלא מכל מקום ממנו הוא התחלת הגילוי כי אין בו כ"כ העלם כמו א"א,

וְאֶקְרִי אָב ונקרא אב לזו"ן ולכל התחתונים. **וְהוּא אָב לְאַבְהָן** והוא

אב לאבות כי מאבא יוצאים ג' אורות דחב"ד דז"א המאירים לחג"ת שבו הנקראים אבות.

וְהָאִי אָב נָפִיק מֵעֲתִיקָא קְדִישָׁא וזה האב שהוא אבא יוצא מא"א

על ידי המזלא, **דְּכֻתִּיב (איוב כח) וְהַחֲכֵמָה** כמ"ש והחכמה שהוא אבא

מֵאִין תִּמְצֵא יוצא "מאין" שהוא א"א. וּבְגִין כֵּךְ לֹא אֲשַׁתְּמוּדַע

הלימוד היומי